TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2008. gada 3. aprīlī *

Lieta C-306/06

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Oberlandesgericht Köln* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2006. gada 26. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 14. jūlijā, tiesvedībā

01051 Telecom GmbH

pret

Deutsche Telekom AG.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un E. Levits,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2007. gada 6. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *01051 Telecom GmbH* vārdā — P. Šmics [*P. Schmitz*], *Rechtsanwalt*,

— *Deutsche Telekom AG* vārdā — M. Reiters [*M. Reuter*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un A. Ginters [*A. Günther*], pārstāvji,

— Čehijas valdības vārdā — T. Bočeks [*T. Boček*], pārstāvis,

— Austrijas valdības vārdā — K. Pezendorfere [*C. Pesendorfer*], pārstāve,

— Somijas valdības vārdā — A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — B. Šima [*B. Schima*], pārstāvis,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2007. gada 18. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvas 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV L 200, 35. lpp.) 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļu.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvu starp *01051 Telecom GmbH* (turpmāk tekstā — "*01051 Telecom*") un *Deutsche Telekom AG* (turpmāk tekstā — "*Deutsche Telekom*") par nokavējuma procentu maksājumu, kas pieprasīts par iespējami novēlotu rēķinu samaksu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesības

3 Ar Direktīvu 2000/35 ir paredzēts saskaņot dažus ar maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos saistītu dalībvalstu tiesību aktu aspektus.

4 Minētās direktīvas septītajā, devītajā, desmitajā un sešpadsmitajā apsvērumā ir noteikts:

"7) Pārmērīgi ilgu maksājumu laiku un kavētu maksājumu dēļ uzņēmumiem, jo īpaši maziem un vidējiem uzņēmumiem, ir ievērojamas administratīvas un finanšu grūtības. Turklāt šīs problēmas ir viens no galvenajiem maksātnespējas iemesliem, un tās apdraud uzņēmumu dzīvotspēju un rada daudzu darbavietu zudumu.

[..]

9) Atšķirības starp maksājumu noteikumiem un praksi dalībvalstīs ir šķērslis iekšējā tirgus pareizai darbībai.

10) Tā sekas ir ievērojami dalībvalstu komercdarījumu ierobežojumi. Tas ir pretrunā [EKL] 14. pantam, jo uzņēmējiem jābūt iespējai nodarboties ar komercdarbību

visā iekšējā tirgū saskaņā ar nosacījumiem, kas nodrošina, lai pārrobežu darījumi nebūtu saistīti ar lielāku risku kā pārdošana [dalīb]valsts iekšienē. Rastos konkurences traucējumi, ja valsts iekšējos un pārrobežu darījumos piemērotu būtiski atšķirīgus noteikumus.

[..]

16) Kavēti maksājumi ir līguma pārkāpums, kas ar zemām procentu likmēm par kavētiem maksājumiem un/vai ilgu atlīdzināšanas procedūru ir kļuvis pievilcīgs debitoriem vairumā dalībvalstu. Ir vajadzīgs izšķirīgs pavērsiens, tai skaitā kompensācijas kreditoriem par radītajiem zaudējumiem, lai mainītu šo tendenci pretējā virzienā un lai nodrošinātu, ka kavētu maksājumu sekas ir tādas, kas novērš kavētus maksājumus."

5 Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, ka:

a) procenti saskaņā ar d) apakšpunktu ir maksājami no dienas, kas seko līgumā noteiktajai maksājumu dienai vai maksājumu laika beigu dienai;

b) ja maksājumu diena vai maksājumu laika beigu diena līgumā nav noteikta, procenti ir maksājami automātiski bez vajadzības atgādināt:

i) 30 dienas pēc tam, kad debitors saņēmis faktūrrēķinu vai līdzvērtīgu maksājuma pieprasījumu; vai

ii) ja faktūrrēķina vai līdzvērtīga maksājuma pieprasījuma saņemšanas diena ir neskaidra — 30 dienas pēc preču vai pakalpojumu saņemšanas dienas; vai

iii) ja debitors saņem faktūrrēķinu vai līdzvērtīgu maksājuma pieprasījumu agrāk nekā preces vai pakalpojumus — 30 dienas pēc preču vai pakalpojumu saņemšanas; vai

iv) ja pieņemšanas vai pārbaudes procedūra, ar kuru ir jāpārbauda preču vai pakalpojumu atbilstība līgumam, ir paredzēta ar likumu vai līgumā un ja debitors saņem faktūrrēķinu vai līdzvērtīgu maksājuma pieprasījumu agrāk vai dienā, kad notiek šāda pieņemšana vai pārbaude — 30 dienas pēc šīs dienas;

c) kreditoram ir tiesības uz procentiem par kavētu maksājumu tādā mērā, kā:

i) viņš ir izpildījis savas līgumsaistības un juridiskos pienākumus; un

ii) viņš nav saņēmis attiecīgo summu laikā, ja vien debitors ir atbildīgs par nokavējumu; [..].”

Valsts tiesības

6 Vācijas Civilkodeksa (*Bürgerliches Gesetzbuch*, turpmāk tekstā — “*BGB*”) 269. pantā ir noteikts, ka:

“1. Ja pakalpojuma sniegšanas vieta nav ne noteikta, ne arī nosakāma atbilstoši apstākļiem un it īpaši saistības veidam, pakalpojums ir jāsniedz vietā, kur atradās parādnieka dzīvesvieta parāda rašanās brīdī.

2. Ja saistība ir radusies sakarā ar parādnieka tirdzniecības vai ražošanas darbību un ja tā tirdzniecības vai ražošanas uzņēmums neatrodas tā dzīvesvietā, tad šo vietu aizstāj uzņēmuma atrašanās vieta.

3. Tikai tas, ka parādnieks ir apņēmies segt piegādes izdevumus, neļauj uzskatīt, ka piegādes vietai ir jāatbilst pakalpojuma izpildes vietai.”

7 *BGB* 270. panta redakcija ir šāda:

"1. Šaubu gadījumā parādniekam, pašam uzņemoties visu risku un sedzot izdevumus, ir jānogādā nauda kreditora dzīvesvietā.

2. Ja saistība ir radusies sakarā ar kreditora tirdzniecības vai ražošanas darbību un ja tā tirdzniecības vai ražošanas uzņēmums neatrodas tā dzīvesvietā, tad šo vietu aizstāj uzņēmuma atrašanās vieta.

3. Ja sakarā ar kreditora dzīvesvietas vai tā tirdzniecības vai ražošanas uzņēmuma atrašanās vietas maiņu pēc parāda rašanās brīža nosūtīšanas izmaksas un risks pieaug, kreditoram ir jāuzņemas izdevumu pieaugums pirmajā gadījumā un risks — otrajā.

4. Noteikumi par pakalpojuma izpildes vietu netiek grozīti."

8 *BGB* 286. pantā redakcijā ar grozījumiem, lai nodrošinātu Direktīvas 2000/35 transponēšanu, paredzēts:

"1. Ja parādnieks nepilda savus pienākumus pēc kreditora atgādinājuma, kas sagatavots pēc termiņa iestāšanās, ir uzskatāms, ka tas ir saņēmis brīdinājuma vēstuli šī atgādinājuma veidā. Prasības iesniegšana, lai panāktu pakalpojuma izpildi, un rīkojuma veikt samaksu paziņošana attiecīgā procesa ietvaros ir pielīdzināma atgādinājumam.

2. Atgādinājums nav vajadzīgs, ja

1) pakalpojuma izpildes datums ir noteikts pēc kalendāra,

2) pirms pakalpojuma izpildes bija jānotiek precīzi paredzētam notikumam un pakalpojuma izpildei ir bijis paredzēts atbilstošs laika posms, līdz ar ko pakalpojuma izpildes datumu ir iespējams aprēķināt pēc kalendāra,

3) parādnieks nopietni un galīgi atsakās pildīt savus pienākumus,

4) ir uzskatāms, ka ir noticis tūlītējs brīdinājums īpašu apsvērumu dēļ un ievērojot abu pušu intereses.

3. Ir uzskatāms, ka parādnieks ir ticis brīdināts pēc 30 dienām pēc termiņa iestāšanās un rēķina saņemšanas vai līdzīga samaksas lūguma, ja viņš nav maksājis iepriekš; tas attiecas uz gadījumiem, kad parādnieks ir patērētājs, tikai tad, ja rēķinā vai lūgumā veikt samaksu ir skaidra atsauce uz šādām sekām. Ja nav zināms rēķina vai lūgumā veikt samaksu datums, ir uzskatāms, ka parādnieks, ja viņš nav patērētājs, ir ticis brīdināts pēc 30 dienām pēc termiņa iestāšanās un pakalpojuma saņemšanas.

4. Nav uzskatāms, ka parādnieks ir ticis brīdināts, tik ilgi, kamēr pakalpojuma izpilde nav notikusi sakarā ar apstākli, kas nav viņa varā."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

9 *01051 Telecom* un *Deutsche Telekom* sniedz telekomunikāciju pakalpojumus sabiedrībai un tīkla lietotājiem. Turklāt *Deutsche Telekom* citiem operatoriem, kā, piemēram, *01051 Telecom*, sniedz rēķinu izrakstīšanas pakalpojumus.

10 Kopš 1998. gada šīs abas sabiedrības saista starpsavienojuma līgums, saskaņā ar kuru puses viena otrai izraksta rēķinus par pakalpojumiem, kas sniegti šī līguma ietvaros, un uz tā pamata aprēķina maksājamās summas. Šis līgums ir vairākkārt grozīts. Minētā līguma 2002. gada 26. jūnija versija, uz kuru atsaucas abas lietas dalībnieces iesniedzējtiesā, paredz šādus noteikumus:

"17.4. Maksājuma termiņi

Maksājumu samaksas termiņš līgumslēdzējām pusēm iestājas rēķina saņemšanas brīdī.

Rēķina summa jāieskaita rēķinā norādītajā kontā.

17.5. Maksājumu kavējums

Ja vien iepriekš nav saņemta brīdinājuma vēstule, tiek uzskatīts, ka nokavējums iestājas pēc 30 dienām pēc maksājuma termiņa iestāšanās un rēķina saņemšanas.

Ja līgumslēdzēja puse kavē maksājumu, tiek aprēķināta šāda zaudējumu kompensācija:

— kavējuma procenti 8 % apmērā virs nokavējuma laikā spēkā esošās procentu pamatlikmes atbilstoši [*BGB*] 247. pantam;

[..].”

11 2001. gadā *01051 Telecom* un *Deutsche Telekom* noslēdza līgumu par rēķinu izrakstīšanu un parādu iekasēšanu, kura 8. punktā ir noteikts:

“Līgumslēdzējs partneris kalendārā mēneša 15 datumā vai pēdējā mēneša dienā var pieprasīt no *Deutsche Telekom* neto summas, par kurām izsniegtos rēķinus tā atzīst, un [pievienotās vērtības nodokli] par *Deutsche Telekom* saņemtajiem pakalpojumiem. Rēķinā minētā summa ir jāieskaita rēķinā minētajā kontā vai jākompensē vēlākais 30 dienu laikā pēc rēķina saņemšanas.”

12 Prasībā, kas iesniegta *Landgericht Bonn* [Bonnas Apgabaltiesa], kurā kā pirmās instances tiesā vērsās *01051 Telecom*, tā apgalvoja, ka līguma par rēķinu izrakstīšanu un parādu iekasēšanu 8. punktā iekļautais noteikums ir jāpiemēro arī starpsavienojuma līgumam. Tādējādi par atlikušo summu, kas bija jāmaksā pēc *Deutsche Telekom* samaksātās kompensācijas, *01051 Telecom* pieprasīja šai sabiedrībai samaksāt kavējuma naudu, kura aprēķināta par laika posmu, sākot no trīsdesmitās dienas pēc attiecīgā rēķina saņemšanas līdz summas ieskaitīšanai *01051 Telecom* kontā.

13 *Landgericht Bonn* šo prasību daļēji atzina, atzīstot, ka *Deutsche Telekom* pienākums bija ne tikai veikt maksājamās summas pārskaitījumu, bet to ieskaitīt *01051 Telecom* bankas kontā. Šis secinājums neizbēgami izriet no Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļas, saskaņā ar kuru kreditoram ir tiesības uz procentiem par kavētu maksājumu tādā mērā, kādā viņš nav "saņēmis" attiecīgo summu laikā. Tādējādi pretēji interpretācijai, kas līdz šim dominēja Vācijā, par maksājuma kavējumu ir uzskatāma nevis maksājuma novēlota veikšana, bet tas, ka kreditors maksājamo summu ir saņēmis novēloti.

14 *Deutsche Telekom* par *Landgericht Bonn* spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Oberlandesgericht Köln* [Ķelnes Augstākā tiesa], apstrīdot pirmās instances tiesas sniegto interpretāciju. Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa norāda, ka principā saskaņā ar juridisko interpretāciju, kas dominē Vācijā, veicot samaksu ar bankas pārskaitījumu, tiek uzskatīts, ka maksājums ir veikts laikā, ja, pirmkārt, parādnieks rīkojumu veikt pārskaitījumu finanšu iestādei ir iesniedzis pirms maksājuma termiņa beigām, otrkārt, parādniekam ir pietiekams naudas līdzekļu segums vai kredīta apjoms kontā un, treškārt, šī finanšu iestāde pieņem rīkojumu veikt pārskaitījumu minētajā termiņā.

15 Iesniedzējtiesa tomēr atzīst, ka zināmas Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļas interpretācijas rezultātā varētu tikt rasts atšķirīgs risinājums. Proti, tas, ka šīs direktīvas vācu, angļu un franču valodas versijā ir izmantoti attiecīgi termini "erhalten", "received" un "reçu", varētu nozīmēt, ka, lai novērstu maksājuma kavējumu šīs direktīvas nozīmē, maksājamā summa ir jāieskaita kreditora kontā pirms maksājuma termiņa beigām.

16 Šādos apstākļos *Oberlandesgericht Köln* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai valsts tiesību noteikums, kas nosaka, ka attiecībā uz maksājumu bankas pārskaitījuma veidā, kas novērš parādnieka nokavējuma iestāšanos vai izbeidz jau iestājušos parādnieka nokavējumu, [svarīgs ir] nevis summas ieskaitīšanas brīdis kreditora kontā, bet gan brīdis, kad parādnieks ar pietiekošu naudas līdzekļu segumu kontā vai atbilstošu kredīta apjomu dod rīkojumu bankai veikt pārskaitījumu un banka šo rīkojumu pieņem izpildei, ir saderīgs ar [..] Direktīvas 2000/35/EK [..] 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļu?"

Par prejudiciālo jautājumu

17 Uzdodot prejudiciālo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, kurā brīdī bankas pārskaitījuma veidā izdarīts maksājums komercdarījuma ietvaros var tikt uzskatīts par veiktu laikā, tādējādi izslēdzot iespēju, ka par parādu varētu iekasēt nokavējuma procentus Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļas nozīmē.

18 *01051 Telecom*, Čehijas valdība un Eiropas Kopienu Komisija apgalvo, ka gan no Direktīvas 2000/35 izstrādes dokumentiem (*travaux préparatoires*) un formulējuma, gan no tās mērķa izriet, ka maksājums ir veikts novēloti tad, ja kreditors maksājamo summu nav saņēmis noteiktajos termiņos, proti, bankas pārskaitījuma gadījumā — ja šī summa nav ieskaitīta kreditora kontā maksājuma termiņa beigās. Diena, kurā maksājamā summa ir ieskaitīta kreditora kontā, līdz ar to ir izšķirošais brīdis, lai noteiktu, vai kreditoram ir tiesības prasīt nokavējuma procentu samaksu.

19 Savukārt *Deutsche Telekom*, kā arī Vācijas, Austrijas un Somijas valdības galvenokārt norāda, ka Direktīva 2000/35 nosaka tikai minimālās prasības maksājumu kavējumu novēršanai komercdarījumos, saistībā ar šo mērķi atzīstot, ka dalībvalstu likumdevējam ir plaša rīcības brīvība. Šīs direktīvas 3. pants ļauj dalībvalstīm noteikt brīdi, kurā bankas pārskaitījuma veidā izdarīts maksājums ir jāuzskata par veiktu termiņā, paredzot tikai, ar kādiem nosacījumiem un kādos termiņos — ja nepastāv līgumiska vienošanās — nokavējuma procentus var prasīt.

20 Šajā sakarā interpretācija, atbilstoši kurai parādniekam savs pārskaitījums finanšu iestādē ir jāveic paredzētajos termiņos, nodrošinātu atbilstošu līdzsvaru starp kreditora interesēm un parādnieka interesēm, īpaši ņemot vērā, ka maksājuma rīkojuma izpildei nepieciešamais laiks ir atkarīgs no bankas veiktajiem darījumiem, nevis no parādnieka darbības. Šajos apstākļos nebūtu saprātīgi parādniekam, kas rīkojies labā ticībā, attiecīgo pārskaitījumu veicot laikā, t.i., pirms maksājuma termiņa beigām, likt uzņemties atbildību par iespējamu kavēšanos, kas notikusi, ņemot vērā banku darījumu veikšanas ilgumu.

21 Lai atbildētu uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu, vispirms ir jāatgādina, ka, kaut arī, kā uz to uzmanību vērš *Deutsche Telekom*, kā arī Vācijas, Austrijas un Somijas valdības, ar direktīvu netiek pilnībā saskaņotas visas normas, kas attiecas uz

maksājumu kavējumiem komercdarījumos, tā tomēr paredz dažas īpašas normas šajā jautājumā. Vienas no tādām, kā Tiesa to jau ir atzinusi, ir normas par maksājuma nokavējuma procentiem (šajā sakarā skat. 2006. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-302/05 Komisija/Itālija, Krājums, I-10597. lpp., 23. punkts).

22 Šajā sakarā Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) daļā ir noteikts trīsdesmit dienu maksājuma termiņš, kas ir piemērojams tad, ja nepastāv līgumiska vienošanās, bet tā paša direktīvas punkta c) apakšpunkta ii) daļā ir paredzēts, ka kreditoram ir tiesības pieprasīt parādniekam maksāt nokavējuma procentus tādā mērā, kādā "viņš nav saņēmis attiecīgo summu laikā, ja vien debitors ir atbildīgs par nokavējumu".

23 No šīs pēdējās normas formulējuma skaidri izriet, ka parādnieka maksājumu uzskata par novēloti veiktu un nokavējuma procentus var prasīt tad, ja maksājamā summa termiņa beigās nav kreditora rīcībā. Gadījumā, ja maksājums ir veikts ar bankas pārskaitījumu, tikai pēc maksājamās summas ieskaitīšanas kreditora kontā minētā summa nonāk pēdējā minētā rīcībā.

24 Šādu interpretāciju apstiprina dažādas Direktīvas 2000/35 valodu versijas, kurās viennozīmīgi ir atsauce uz maksājamās summas saņemšanu maksājuma termiņā. Tas īpaši attiecas uz terminiem "erhalten", "received", "reçu" un "ricevuto", kas attiecīgi ir iekļauti Direktīvas 2000/35 vācu, angļu, franču un itāļu valodas versijās.

25 Turklāt no minētās direktīvas izstrādes dokumentiem skaidri izriet, ka termina "reçu" izvēle nebija nejauša, bet gan Kopienu likumdevēja apzināta lēmuma rezultāts. Kā uzsver Komisija, diskusiju laikā, kas Eiropas Savienības Padomē notika pirms šīs

direktīvas pieņemšanas, šim terminam visbeidzot tika dota priekšroka salīdzinājumā ar vairākām citām neprecīzākām frāzēm attiecībā uz tā brīža noteikšanu, no kura maksājums komercdarījuma ietvaros ir jāuzskata par veiktu noteiktajos termiņos.

26 Turklāt interpretācija, atbilstoši kurai maksājamās summas ieskaitīšana kreditora kontā ir maksājuma noteicošais kritērijs, jo tas ir pamatots ar brīdi, kad maksājamā summa noteikti ir nodota šī kreditora rīcībā, atbilst galvenajam Direktīvas 2000/35 mērķim, kas izriet īpaši no tās septītā un sešpadsmitā apsvēruma, proti, kreditoru aizsardzībai.

27 Jāpiebilst arī, ka šāda minētās direktīvas 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļas interpretācija, šķiet, atbilst Tiesas sniegtajai interpretācijai attiecībā uz citām Kopienu tiesību jomām. Tādējādi, kā norāda *01051 Telecom*, no Tiesas judikatūras izriet, ka Eiropas Kopienu pašu resursu ieskaitīšana kontā ir izšķirošs kritērijs, lai noskaidrotu, vai dalībvalsts, kam jānodod Komisijai kāda naudas summa, nav izpildījusi savus pienākumus un vai tā rezultātā tai ir jāmaksā nokavējuma procenti (šajā sakarā skat. 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-363/00 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5767. lpp., 42., 43. un 46. punkts).

28 Tādējādi izšķirošais brīdis, lai noskaidrotu, vai komercdarījuma ietvaros maksājumu bankas pārskaitījuma veidā var uzskatīt par veiktu laikā, tādā veidā izslēdzot iespēju, ka par parādu varētu iekasēt nokavējuma procentus minētās normas nozīmē, ir diena, kurā maksājamā summa ir ieskaitīta kreditora kontā.

29 Šo secinājumu nevar atspēkot ar argumentiem, kurus pauž īpaši Somijas valdība un saskaņā ar kuriem šādas Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļas interpretācijas rezultātā parādniekam nepamatoti būtu uzlikts pienākums uzņemties risku, kas saistīts ar bankas darījumu veikšanas ilgumu.

30 Šajā sakarā pietiek konstatēt, ka minētajā normā galu galā ir tieši paredzēts, ka parādnieks nevar būt atbildīgs par kavējumu, par kuru tas nav vainojams. Citiem vārdiem sakot, pati Direktīva 2000/35 izslēdz nokavējuma procentu maksāšanu gadījumā, ja maksājuma nokavējums nav noticis parādnieka rīcības dēļ, kas rūpīgi ir ievērojis termiņus, kuri parasti ir nepieciešami bankas pārskaitījuma veikšanai.

31 Tādējādi, kā norāda Čehijas valdība, parasti komercdarījumu ietvaros tiesību aktu vai līgumu normas nosaka termiņus, kas nepieciešami bankas pārskaitījumu veikšanai, lai parādnieks varētu ņemt vērā šos termiņus un tādējādi novērst nokavējuma procentu piemērošanu.

32 Ņemot vērā visus iepriekš paustos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild tā, ka Direktīvas 2000/35 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai maksājumam, kas veikts bankas pārskaitījuma veidā, netiktu piemēroti nokavējuma procenti vai lai zustu tiesības tos piemērot, maksājamā summa kreditora kontā ir jāieskaita līdz termiņa beigām.

Par tiesāšanās izdevumiem

33 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Direktīvas 2000/35/EK par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta ii) daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai maksājumam, kas veikts bankas pārskaitījuma veidā, netiktu piemēroti nokavējuma procenti vai lai zustu tiesības tos piemērot, maksājamā summa kreditora kontā ir jāieskaita līdz termiņa beigām.

[Paraksti]